

Fény sugar

Evangéliumi hitebresztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

EGY SZÓ A TESTVÉRI KÖZÖSSÉGHEZ.

Szívemről most egy kő lehullt,
Egy bűnömöt tettem én,
Ködös volt tőle még a mult
S most a jelen csak tiszta fény.

Nem volt a kő nagy és nehéz,
De súlya mégis úgy nyomott,
A szív egy bűnre mást tetéz
És minden bűn nyomot hagy ott.

Tépjük le hát a láncokat,
Bár finomaknak látszanak,
Öntsük ki hát a poharat,
Ha még az alján van salakt,

Es töltsünk tiszta bort belé,
A kánai ünnep borát,
Ügy menjünk mind az Úr elé,
Ha halljuk majd a harsonát.

Mert szól a kürt, — talán hamar,
Ki tudhatná? Talán ma még, —
Eljö az Úr angyalival,
És elragadja seregét,

Ne legyen köztünk senkise,
Ki megkötözve elmarad,
Menjünk az Úrnak elibe,
Mint elkészítettett csapat.

S ha megtisztított idelent,
S egy szívvel s szájjal áldjuk őt,
Mily szent harmóniába zeng
Majd énekünk a trón előtt.

Vargha Gyuláné.

**Ha a bűnöket számontartod
Uram: Uram kicsoda maradhat meg?! Hiszen tenálad van a bűnbocsánat.**

Zsolt. 130, 3, 4.

Az ember a maga kicsiny, szűk hatáskörében olyan nehezen tud megbocsátani. Milyen sokszor marad zárva a kemény szív, összeszorítva az ajak a kérő, bocsátnakérő szóra. Mennyi könnynek kell elfolynia, mennyi fájdalomnak végigszántania a szívet, mire elhangzik a megbocsátás szava. És hányszor marad utána is kemény, könyörtelen a szív és hányszor mondja csak az ajk ki a megbocsátás szavát és a szívben nem változott meg semmi sem, továbbra is érzéketlen marad. És óh hányszor, hányszor vagy vétkes te is emberi szív abban, amit másnak nem tudsz megbocsátani.

Milyen jó bízni az Ur megbocsátó kegyelmében, milyen jó hozzá fordulni minden bajunkban. Milyen jó számítani rá. De vajjon te, kedves testvérem, aki olyan bizonyosan számíthat az Ur megbocsátó kegyelmére, vajjon te tudsz-e megbocsátani, vagy csak várod a magad számára. És vajjon te, hogy állasz az Urral szemben ugyanakkor, amikor testvéred bűneit olyan pontosan felsorakoztatod? Vajjon te rendezted-e minden bűnödöt Istennel, vagy neked is van rendezni valód?! — Ne felelj nekem erre a kérdésre, hanem vedd elő Isten Igéjét és olvasd el lassan, figyelmesen, magadba süllyedve a fenti sorokat: »Ha a bűnöket számontartod Uram: Uram kicsoda maradhat meg?!« Ha a bűnöket számontartod Uram... Ha a bűnöket számontartod... a te bűneidet is, nemcsak a testvéredét. Az én bűnömet?! Vajjon

az én bűneim...? Mit is vétettem? Mit mulasztottam? Az én bűneim. Igen, az én irigységem, az én féltékenységem, az én szeretetlenségem, az én felületességem, az én önzésem... és jönnek, és jönnek egymásután megnöve, megsokasodva, sötétén, feketeén, kérlelhetetlenül, vésztojósóan és jönnek, és jönnek... »Ha a bűnöket számontartod Uram...« Jaj, Uram, ha Te azzal a mértékkel mérsz, amivel én mértem, ha Te úgy büntetsz, mint én büntettem, ha Te olyan könyörtelen lennél, amilyen én voltam... Jaj, Uram, akkor: »Kicsoda maradhat meg?!« Rég elfelejtett bűnök újra elem állnak, rég eltemetett vétkek feltámadnak és fenyegető rémként így kiáltanak: »Kicsoda maradhat meg?!« Te nem, és én sem. És ti sem, ti mind, kik olyan jóknak, tökéleteseknek tartjátok magatokat, kik úgy bíztok a magatok kegyességében, erejében, a magatok keresztyénységében... Hát senki sem?

»Hiszen tenálad van bűnbocsánat Uram!« Nálad van bűnbocsánat... Nem az én nyomorult voltomat nézed, nem az én bűneim sokaságát mérlegeled... nem az én vétkeim szerint ítélsz meg engem, hanem kegyelmed gazdagságából adsz nékem. Az Urnál van bűnbocsánat, kegyelem az én bűnös, megterhelt, fekete szívem számára... De ha a bűnbocsánat ilyen nagy, tudsz-e te még kedves testvérem könyörtelen, irgalmatlan lenni?

»A zörgetőnek megnyitják.« Zörgess a kegyelem ajtaján, míg megnyitják és bűnbocsánatot nyersz, de ha elnyerted, ne felejtse el, hogy honnét jöttél és mit nyertél... »Boldogok az irgalmasok, mert irgalmasságot nyernek.«
Dr. F. M. d. ft.

Egy tanítónő feljegyzéseiből.

Anyja, nagymama aggódva szokták kérdezni tőlem, hogy úgy-e nagyon rossz ez a gyermek az iskolában? Mert ők otthon alig bírnak vele és nagyon sokszor kikap, apjától valósággal reszket, de hiába minden fenyegetés. Ugy látszik, hogy már sohasem fog megváltozni. Csodálkozva hallgatom és gondolkodom azon, hogy miben is áll az ő különös rosszasága? Inkább nagyon is lehet bántani vele; élénk, csintalan ugyan, de kész engedelmessé válni, bocsánatot kérni is és ha a szívéhez tud szólni az ember, akkor olyan szép lesz ennek a kilenc éves fiúcskának az arca, a szeme, amint elgondolkozva mérlegeli a hallottakat és a Lélek munkája megeleveníti a vonásait.

Erős, zömök fiú és a keze gyorsan jár, hamar készen van valami lökdösődésre, verekedésre. A napokban is jelentették a többi gyermekek, hogy Mihály úgy megszurta a tűzpiszkáló vassal a Végh Pisti szemét, hogy megkékült és megdagadt a helye. Nagyon komolyan beszéltem vele és rámutattam arra, hogy az ördög kormányozza ilyenkor a kezét és ha továbbra is enged neki, akkor nagyon szomorú vége lesz ennek. Láthatólag hatott rá a feddés, de a nagyobb nyomaték kedvéért testi fenyegetésben is részesítettem, miután előbb megkérdeztem tőle, hogy mit gondol, megérdemelte ezt most? Belátta, hogy valóban reá szolgált a szigorú büntetésre. Szégyellte magát nagyon s miután bocsánatot kért tőlem, még azután is láttam rajta, hogy miközben próbál szólni hozzám, mintegy kémleli, hogy vajjon csakugyan megbocsátottam-e és továbbra is szeretem azért őt?

Pár nap múlva a kátéből az

ötödik parancsolatra és magyarázatára került a sor. »Ne ölj!«... Felebarátunk testében kárt vagy sérelmet ne okozunk, stb. Gépiesen mondotta el a gyermeksereg a jólismert szavakat. »Ki öl?« — kérdeztem. Mindegyik jól el tudta mondani, hogy az, aki gyilkol. Ekkor rátértem arra a pár szóra, hogy ez a parancsolat azt is mondja, hogy »felebarátunk testében kárt, vagy sérelmet ne okozunk.« »... Én ismerek valakit itt, aki vétett ez ellen a parancsolat ellen« — mondtam. A gyermekek egyhangulag mondták: »aj Mihály«. Annál is könnyebben fölismerték az esetet, mert most nem róluk volt szó. Mihály piros lett és szégyenkezve, halkán ismerte el, hogy ez ráillik.

Ebben a községben annyi gyászos, megrendítő történet szól arról, hogy a legények valamelyik társukat hirtelenkedésből, indulatból agyonütötték, megszúrták. Mulatozás közben napirenden van a bicskázás s hány gazdaember van itt, aki éveket töltött börtönben, mert mulatozás, verekedés közben agyonszúrt valakit. A napokban egy háznál olvastuk az Igét és az egyik férfi kérte, hogy azt az éneket énekeljük el, mely így kezdődik: »Teremtő Istenünk«. Kissé restelkedve mondta, hogy ezt még Sopronban tanulta, mikor a büntetési idejét töltötte ott. Ő is agyonszúrt valakit.

»Mi jut eszedbe Mihály, amikor az ötödik parancsolatra gondolsz?« — kérdeztem egyszer tőle, mikor magam voltam csak vele. Halkan, szégyenkezve mondta: »A Végh Pisti«. Örültem, hogy megértette a parancsolat lényegét s ha enged az Urnak, ő kigyógyítja ebből a bűnéből egészen.

Sok kedves jelét látom ennél a gyermeknél az Ur Igéjéhez való

vonzódásnak. Szereti az Igét és érdekli őt mindaz, ami a lelkét fölfelé emeli. A napokban mellém ült és azt mondta: »Ugy tudtam nevetni annak, amikor azt hallottam, hogy valakinek a szafára megszólalt! Hogy volt az? Tessék elmondani!« De ha valami fölülhaladja az ő felfogási képességét, vagy nem elég lebilincselően mondom el, akkor egyszerűen fölkel és elmegy játszani, vagy egyébbel kezd foglalkozni. A gyermekek jó nevelői a tanítóknak és a felnőtteknek s ha rájuk nézel, megláthatod az ő viselkedésükön keresztül magad felől a kritikát.

B. A d. t.

A többiek.

Híres perzsa író mondja el a következőket: »Ifjú koromban gyakran felkeltem éjszakánként, hogy imádkozzam s a Koránból olvassak. Egyik éjszaka felébredt édesapám is. »Látod, Apám, — szólta hozzám — többi gyermeked alszik, mit sem törődve az imádkozással, én pedig ébren vagyok, hogy Istent dicsóítsam.« »Szívem gyermeke« — mondotta az apám — »jobb aludni, mint ébren a testvéreid felett botránkozni.«

Egyik legnagyobb veszedelme a keresztyéneknek is az, amikor mások fölött ítélkeznek. Az az Ur, aki azt parancsolta: »Ne lopj« azt is mondotta ugyanolyan komolysággal: »Ne ítélj. Nincs talán egy bűn sem, amely olyan rejtve munkálkodnék -- még keresztyének életében is, — mint az ítélkezés bűne. Belsőpózik észrevétlenül a mindennapi életbe, az egymással való érintkezésbe, sőt a legszenyebb barátság sem mentes ettől a bűntől.

Isten Igéje azt mondja: »Öltöz-

zék fel az új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben«, »Isten szerelme kitöltetett a mi szíveinkbe a Szentlélek által«. Ezáltal megadott a lehetőség arra, hogy »Az atya-fiú szeretet képmutatás nélkül való legyen«. Tanuljuk meg az ítélkezés bűnét épen úgy gyűlölni, mint a hazugságot, a lopást, vagy a részegeskedést gyűlöljük.

Nem hiába.

Weber Péter, városi misszionárius beszéli el: »Kopogtam az ajtón s amikor a »szabad« felszólításra beléptem, haragosan ugrott fel egy férfi és felém kiáltotta: »Menjen ki a házamból, ön képmutató!« »Ne lármázzon velem, mondja inkább, hogy jó reggelt, én is ezt mondtam magának. Semmi haszna nincs abból, hogy így kiabál. Azután látja, magát Webernek hívják és én is az vagyok, valószínűleg egy családból származunk.« »Egy családból?« — felelte s csak úgy harsogott a nevetéstől. Ezalatt gyorsan leültem, mert, ha az ember alatt szék van, a kidobás sokkal nehezebben megy. Most már beszélhettem. Ettől az időtől kezdve gyakran meglátogattam. Nem mondhatnám, hogy szívesen fogadott, de egyszer mégis megtörtént, hogy így szólt: »Az elmúlt héten nem jött, pedig vártam!«

Egyszer már annyira jutottunk, hogy az örökkévaló dolgokra is ráterelődött a szó. Hirtelen megbetegedett. Amikor ágynak dőlt s a betegség gyors léptekkel örölte szervezetét, gyakrabban meglátogattam. Így ültem egyik estén is az ágya szélén. A következő napon elutaztam. Vajjon találkozom-e még vele? Kezét az enyémbe fog-

tam: «Weber, ha meghal és nem üdvözl, tehet-e nékem szemrehányást azért, hogy nem szólottam arról, hogy az örökkévalóságban üdvösség és kárhozat vár». Sírva szólalt meg az asszony: »Tegnap este mind a ketten megbékéltünk a Megváltóval, Megbocsátotta bűneinket s most már tudom, hogy a férjem, ha meghal, a mennybe jut». A férfi bólintott.

Tizennégy nap múlva a férfi meghalt.

Ha akkor, első látogatásom alkalmával a barátságatlan fogadtatás visszariasztott volna, vajjon idejutott volna-e akkor is ez az ember?»

Te a mennybe tartozol-e?

Régi legenda szerint valaki meghalt s a menny kapujához ért. Egy angyal lépett ki. »Hová igyekszel?« Az ember így válaszolt: »Az égbel!« »Helyes úton vagy, jöjj velem, a mi Urunk hajlékában sok lakóhely van, válaszd ki számodra a legkedvesebbet«. Hamarosan az üdvözültek lakhelyéhez értek. »Lásd«, — szólott az angyal, »Ezek ismerik az Urat színről-színre, belétekinthetnek az Ő bölcseségének gazdagságába, s tudományának mélységébe: megértik azt, ami a földön rejtve volt szemek elől: ez az üdvösségük. Velük akarsz-e lakozni?« »Nem«, — kiáltotta gyorsan az ember, — »vigy tovább, számomra ez nem üdvösség.«

Az angyal továbbment s egy másik csapathoz vezette az embert. »Imé«, — mondotta — »itt laknak az üdvözültek. Ezek bűn nélküliek, élvezik Isten gyermekeinek szabadságát. Ez az ő üdvösségük. Itt maradsz-e?« »Nem« — kiáltott sötétben az ember — »vigy tovább, számomra ez nem üdvösség.«

Tovább mentek és csendesen megálltak a harmadik lakóhely előtt. »Nézz ide«, — szólott ismét az angyal, — »itt laknak az üdvözültek. Szeretik egymást, noha egymás számára ismeretlenek voltak a földön. Zavartalan közösségben és szeretetben élnek egymással, mert ördög, bűn és halál nem szorongatják már őket. Halld az új éneket ajkaikon: »Mily nagy, jó vagy, alázatos és magasztos fejedelem, dicsőséged zengi nyelvem.« Ez az ő üdvösségük. »Náluk maradsz-e?« — »Nem, — kiáltott hiddégen az ember, — számomra ez nem üdvösség.« »Még egy hajlékot mutatok néked. A legszebbet mindegyik között. De már csak ez van, több nincsen s ha ez se jó, számodra a mennyben nincsen már hely.« Amint az utolsó hajlékhoz közeledtek, csodálatos éneket hallott az ember. Megláthatta az üdvözülteknek seregét, akik itt lakoztak. Középen még valakit látott. Hasonlót az ember Fiához! Arca ragyogóbb, mint a felkelő nap. Kezén és lábán véres szögek helye. Az angyal megszólalt: »Imé itt az üdvözültek serege. Közöttük uralodik a békesség fejedelme, ime az Ember! Ő az, az Ur Jézus Krisztus.« Fájdalmasan kiáltott fel: »Vigy el innen, ebbe a szempárba nem tudok beletekinteni. Igaz, igaz — nem szeretem őt!« Így szólott az ember.

Az élet hosszúságát nem az évei szerint kell nézni, hanem vágyakozása, imádságai, Istennel való egységének s az Ő tervével való megegyezésnek a mértékével. Minden élet elég hosszú, amely eléri a célt, amit Isten kitűzött eléje.

KÜLMISSZIÓ

Kairó

nemcsak Egyiptomnak fővárosa, hanem a mohamedán világnak is jelentős központja. Itt dolgozik dr. Enderlin Jakab, az Evangélikus-Mohamedán Misszió tagja. Az Amerikai Misszió egyetemén előad az evangyelistaképzőn a bennszülött missziói segédmunkásoknak. Ezek a mohamedán világba kikerülve az ő irányítása mellett munkálkodnak. Ő vezeti az egyiptomi és núbiai evangéliumi munkát és a Núbiai Társaskört, amelynek főcélja a Nikodémus-lelkekkel való lelki beszélgetés.

E munkával erős harc indult meg a sötétség fejedelme ellen, hiszen az izlam a keresztyénségnek egyik legjobban megszervezett és irányított ellensége, lázadónak tekinti azt, aki a hamis próféta tanaitól elfordul s Jézus Krisztust Urának vallja. Az ilyet hazug ígéretekkel, majd megvetéssel, fenyegetéssel igyekeznek vissza csábítani. Óriási az ellentét az ortodox és modern mohamedán és kopt (elvilágiasodott, külsőségekből álló őskeresztyén) világnézet között, de abban csodálatosan megegyeznek, hogy a Krisztushoz megtérteket, Isten gyermekeit, maguk közül kivetik. Ilyen az Ur által elhívott, de a világból kiközösített lelkek jönnek főleg esténként a Núbiai Társaskörbe, ahol a missziónáriusok rámutathatnak az Ur Jézusra, mint az üdvösség egyedüli kútfejére, az Atyához vezető egyetlen útra!

A nőekkel Enderlinné foglalkozik. Itt nyert alkalmazást Höpfner missziónárius és Sékir (=örvendező) János is. Ezek egész nap a Nilusi Misszió nyomdájában dol-

goznak, csak este végeznek a klubban lelki munkát. Sékir János családi neve: Manzur Ali Mohamed effendi. Előkelő muzulmán család gyermeke az asszuani nilusgát építésénél munkálkodott. Ott ismerkedett meg missziónáriusok révén a Bibliával és az élő Megváltóval. Látott és hitt. Megtért és megkeresztelkedett. Új emberre lett, új nevet vett föl. Mint hitehagyottat régi hitsorsosai börtönbe juttatták, de az Ur csodálatosan kiszabadította s egyelőre, nehogy életére törjenek, a kairói munkában alkalmazta. Izmáel utódjának kezét az Ur úgy megragadta, hogy sem csábítás, sem fenyegetés, sem a társadalomból való kirekesztés meg nem ingatta krisztusi hitében. Hordozzuk imáinkban Urunknak e sokszoros nehéz próbákat kiállt ifjú vitézét, hogy szíve valóban szüntelen örvendező maradjon s legyen bátorsága továbbra is, hogy mint az Ur Jézus katonája, mindhalálig hű maradjon! Közli: Cz. K.

A liebenzelli misszió lapjában olvassuk: »Az utóbbi időben sok ajándékot kaptunk, amelyek hiszszük kedvesek Isten előtt. Valaki azt írja: »Olvastam, hogy Japánban az egyik missziói állomáson összejöveteli helyiségre lenne szükség. Elhatároztam, hogy húsz márkát küldök erre a célra. Hiszen, ha mindenki így cselekszik — gondoltam — hamarosan össze fog gyűlni a szükséges összeg. Később azt gondoltam, hogy talán ötven márkát küldhetnék, végül most százat küldök. Ennyi a megtakarított pénzem. Adja az Ur, hogy mielőbb felépülhessen a helyiség s hogy sokan találkozhassanak ott Vele.«

Áldja meg az Ur a jókedvű adakozókat!

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Márc. 1. I. Kor. 2. 1. Móz. 7. Ha egyszer Isten hosszútűrése véget ér s elkövetkezik az ítélet, akkor nincs hatalom sem égen, sem földön, amely azt az embert, aki ítélet alá esett, megmentse. Mikor Noé és családja bementek a bárkába, akkor Isten maga zárta be utánok az ajtót, annak jeléül, hogy azt többé senki ki nem nyithatja az Ő akarata nélkül. Így volt ez az emberiség történetének kezdetén s így lesz a végén is. (Jel. 3:7.) Boldog, aki a bárkába menekül! (I. Pét. 3:20, 21.).

Márc. 2. I. Kor. 3:1—15. Jer. 8:4—9. Isten valóban hosszútűrő, sokáig nem mondja ki a végző ítéletet. Akik el-estek, fölkelhetnek, akik elfordultak, visszafordulhatnak, Isten kegyelme várja vissza az elesetteket, az elfordultakat. Jézus Krisztus megtisztító vére újra, meg újra rendelkezésére áll a visszatérőknek. Csak, akik nem akarnak fölkelni, akik nem akarnak visszafordulni, akik nem figyelnek az Ur újra meg újra fölhangzó hívó szavára, azok fölött hangzik el az ítélet. Elestél drága lélek? Kelj fel, az Ur segítségére siet. Eltávolodtál Istentől, s idegen úton jársz? Fordulj vissza, Ő tárt karokkal vár! Ne keményítsd meg a szivedet!

Márc. 3. Luk. 18:31—43. I. Kor. 13. Márk 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. Olyan szép gondolatnak látszik az, amivel itt Jakab és János az Ur elé járulnak. Hiszen nem földi dicsőséget keresnek, hanem mennyeit. És mégis emberi gondolkodás ez, a saját gondolatuk, nem az Uré. Nem dicsőséget kell nekünk keresnünk, még mennyeit sem, s mikor Isten Igéje azt ígér nekünk, az előtt csak mély alázattal kell meghajolnunk. Ugy sem lesz a miénk, ha itt a földön teljesen alázatosságban nem járunk, a Bárány nyomdokában, hordván a keresztet és szolgálván, mint ahogy Urunk és Mesterünk szolgált.

Márc. 4. Zsolt. 145. I. Móz. 8:1—12. »Megemlékezik Isten Noéről.« Isten sohasem feledkezik meg az Ő gyermekeiről. Megemlékezik róluk, mikor a hitetlenekre zúduló veszedelem elől kell őket elrejteni, s megemlékezik akkor is, mikor a veszedelem elmúltával újra ki kell őket bocsátani, hogy tovább szolgáljanak Őneki. S hogy a veszedelem után ismét biztonság és békeesség jó, azt hirdeti a galamb szájában az olajfalevéllel. »Ne félj, te

kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot (Luk. 12:35.).

Márc. 5. I. Kor. 3:16—23. I. Móz. 8: 13—22. Hiába látta Noé a különböző jelekből, hogy a föld megszáradt, nem jöhetett ki addig a bárkából, amíg Isten nem parancsolta azt neki. Isten mindig legjobban tudja, hogy mikor szabadíthat ki bennünket valamely nehéz helyzetből, mikor van itt az ideje, hogy valamely elzártaságból, ahová Ő helyezett bennünket, újra kiléphessen. Isten gyermekei is sokat ártottak már önmaguknak s az Ur ügyének avval, hogy türelmetlenek voltak, nem tudták kivárni Isten idejét, hanem a maguk gondolata szerint s a maguk erejével akartak valamely kellemetlen nyűgöt lerázni a nyakukról. Tanuljunk meg csendesen lenni s türelemmel hordozni azt, amit Isten helyezett reánk, mindaddig, amíg el nem jő az Ő órája.

Márc. 6. I. Kor. 4. I. Móz. 9:8—17, 28, 29. Itt olvassuk a Bibliában először ezt a szót: szövetség. Isten szövetséget szerez az emberrel. S nem az az első szó ebben a szövetségkötetésben, hogy Isten kíván valamit az embertől, hanem az, hogy Ő ígér valamit az embernek. Isten sohasem kíván valamit addig, míg Ő nem adott. Nem kívánna tőlünk megtérést, ha el nem készítette volna ehez az utat, ha föl nem állította volna a Golgota keresztfjét. De ennek az alapján kíván. Eleget tettél-e már ennek a kívánságnak?

Márc. 7. I. Kor. 6:1—11. I. Móz. 11:1—9. A gonosz mag, a nagyragyásnak magva, amelyet a kigyó az első emberpár szívébe elvetett az egész emberiségben megtermette a maga gonosz gyümölcseit. Néhány emberöltővel később az ember már égig érő tornyot akar építeni, a maga erejévé akar oda feljutni, ahová csak Isten kegyelme emelheti fel, de nem a gőgös, elbizakodott, hanem az alázatos embert. A gőgös embert az Isten a porba sújtja, dicsőség helyett büntetés a része. A dicsőséghez vezető utat az Ur Jézus mutatta meg, mikor megalázta magát a keresztfának haláláig. (Fil. 2:8—11.)

Márc. 8. I. Kor. 8. I. Móz. 12:1—9. Isten választott népének története az engedelmességnek egy lépésével kezdődik. Ábrahám, mikor az Ur kiadja a parancsot, nem habozik, nem alku-

dozik, hanem engedelmeskedik. Ha a tőle származott zsidó nép megmaradt volna az engedelmisség útján, milyen dicsőséges jövendőt érhetett volna meg. De így hiába hivatkoznak arra: »A mi Atyánk Abraham«, mert Jézus így felel nekik: »Ha Abraham gyermekei volnátok, az Abraham dolgait cselekednétek«. (Ján. 8:39.) A teljes engedelmisség útján Jézus járt, s ha te az övé vagy, az Ő erejében te is engedelmes lehetsz. Az vagy-e?

Márc. 9. I. Kor. 9:1—14. I. Móz. 22:1—14. Isten előtt az áldozatban nem az számít elsősorban, hogy annak magában véve mi az értéke, hanem, hogy milyen szívvel adjuk. Az özvegy asszony fillére becsesebb volt előtte, mint a gazdagok nagy adományai. Az Abrahámtól kívánt áldozat igen nagy volt ugyan, minden pénzáldozatnál kimondhatatlanul nagyobb, de kitént, hogy Isten nem is kívánt tőle többet, mint a készséget az áldozat meghozatalára. Ő meg azonban valósággal meghozta a nagy áldozatot, ide adta értünk Szent Fiát.

Márc. 10. Máté 4:1—11. II. Kor. 6:1—10. Máté 16:21—26. Zsid. 4:15—16. Épen ebből a részből láthatjuk, hogy Pál apostolnak mennyit kellett szenvednie hitéért, de ez azért nem akadályozza őt abban, hogy legteljesebb meggyőződéssel hívogassa az embereket megtérésre és pedig haladéktalan megtérésre. *Itt* a kellemetes idő, *itt* az üdvösség napja — mondja. Igen, drága lélek, ha még meg nem tértél, tudd meg, hogy a megtérésre legalkalmasabb nap a *ma*. Ki tudja, a holnap tiéd lesz-e még!

Márc. 11. Zsolt. 146. I. Móz. 13. Abraham és Lót, mind a ketten gazdagok voltak földi javakban, de milyen különböző álláspontot foglaltak el a gazdagsággal szemben. Lót még többet kívánt belőle, s mikor Abraham szabad választást engedett neki, a bőven termő földet választotta, nem törődve vele, hogy lelki kárt szenvedhet a bűnös sodomabeliek társaságában. Abrahamnak nem volt fontos a földi gazdagság, neki elég volt a maga lelki kincse: az Urral való összeköttetés. Oh, hány ember választja ma is a földi javakat s veszíti el érettök lelki üdvösségét! Boldogok, akik az Abraham hitéből valók!

Márc. 12. I. Kor. 9:15—27. I. Móz. 14:1—3; 10—20. Lót hamarosan tapasztalhatta, hogy nem olyan veszélytelen dolog Sodomában lakni, mint ő kép-

zelte. Itt érte őt utól először a külső ellenség és foglyul ejtette. Abraham pedig, aki Istennel járt, itt is tudott segíteni. A Seregek Istene nem a hadakozó sereggel volt, hanem a békés Abrahammal, aki azonban, mikor Isten úgy kívánta, harcolni is tudott. De mikor a győzelmet kívívta, Sálem királyával, — ami azt teszi: békeség királya — találkozott s az áldotta meg őt. Így találkozik ma is a békeség igazi fejedelmével Jézussal, az, aki az igaz ügyért, az Ur ügyéért harcol.

Márc. 13. I. Kor. 10:1—13. I. Móz. 15. Abraham mindig jobban megtanulta, hogy mit tesz: hinni. Nem önmagával, vagy a körülményekkel számolni, hanem egyedül csak Istennel. Abrahammal közvetlenül beszélt Isten, velünk szent Igéje által beszél. De, aki alázatosan és hittel olvassa az Igét, az megtalálja benne a Szent Lélek közvetlen szavát. Abraham hitét az Ur egy képlet által erősítette meg, amelyvel látnia engedett, a mi hitünk tekintetét a Golgotára, a keresztre irányítja. Ez nem képlet, ez valóság. Az Abrahammal kötött szövetség az ő-szövetség volt, a mivelünk kötött az új-szövetség a Jézus vére által. (I. Kor. 11:25.)

Márc. 14. I. Kor. 17:17—34. I. Móz. 17:1—9. Mikor Isten újra megköti a szövetséget Abrahammal, akkor új nevet ad neki, mert addig tulajdonképpen Abrámnak hívták. A Bibliában nagy jelentősége van a neveknek. Ma már erre nem sokat adunk. A neveket izlés szerint, vagy családi hagyomány szerint adjuk gyermekeinknek. De én azt hiszem, mikor egy emberi lélek megtér, akkor Isten új nevet ír be neki az Ő mennyei könyvébe, amelyet más nem tud, csak Ő. Van-e neked ilyen új neved? (Jel. 2:17.)

Márc. 15. I. Kor. 10:14—11:1. I. Móz. 17:15—22. A hívó Abrahamnak is vannak gyege percei, amikor lehetetlennek tetszik előtte, hogy Isten ígéretei szó szerint beteljesedjenek. Hogy volna lehetséges, hogy neki és Sárának meg gyermekek szülessék? Nem volna-e jobb, ha Isten ráruházná az ígéreteket Izmaelre, aki már megvan? De Isten nem engedi magát korlátozni szabad választásában. Ő tudja, hogy Izmael sohasem lesz olyan lelkületű, aki a hitbéli elhivatásnak hordozója lehetne. Azt csak az Ő általa ígért gyermek, Izsák kaphatja meg. Ne akarjunk Istentől valamit kérészakolni, hanem fogadjuk hálával azt, amit Ő ad.

Vargha Gyuláné.